De Crăciun, alături de semenii noştri

-jurnal de voluntar-

Toţi ştim, Crăciunul îl petreci în familie! Mai sunt doar câteva zile până la Crăciunul încărcat de iubire, miros de brad şi cadouri multe, venind din partea celor care te iubesc şi pe care îi iubeşti mai presus de toate... Eu personal simt în tot acest timp cum sentimente multe, grele, încărcate de emoţii profunde şi răscolitoare se strâng avalanşă în sufletul meu. Se apropie Naşterea Pruncului Sfânt, cred că cerurile încep să se deschidă, simt cum se răstoarnă lumea de sus în lăcaşul strâmt şi lutos al fiinţei mele. Şi pentru că mă simt din ce în ce mai neîncăpătoare pentru atâta emoţie, fac ochii roată şi mă uit mai atent în jurul meu: ...suntem foarte mulţi care simţim acelaşi lucru! Copii şi adulţi, elevi şi profesori, la iniţiativa cuiva sau pur şi simplu din iniţiativă personală ne-am strâns laolaltă şi suntem gata să dăruim!

Devine evident astfel, că familia fiecăruia dintre noi se poate extinde. Fiind alături de oameni, de fapt ne petrecem Crăciunul în Familie!

Marţi, 17 decembrie,

Ora 10.oo

Maşinile personale sunt pregătite. Mihaela Dulea, Monica Zamfir şi Mihaela Neagu sunt profesorii care şi-au asumat misiunea. Cu noi sunt 15 copii – vă puteţi imagina în ce mod am încăput cu toţii în trei autoturisme... Însă fiecare dintre noi a considerat asta amuzant şi ne-am înghesuit (şi la propriu, şi la figurat!) să urcăm dealul Ţuicaniului încă o dată pentru a ajunge la prietenii noştri din **Centrul de Recuperare şi Reabilitare a Persoanelor cu Handicap**. Suntem siguri că ne aşteaptă nerăbdători în grădiniţa lor să stăm la poveşti şi să ne jucăm împreună, decupând şi asamblând ghirlande colorate cu steluţe, brăduţi şi oameni de zăpadă pentru a le împodobi sărbătorile. Unii ne întâmpină, aşa cum ne-au obişnuit, încă de la poartă. Ei sunt, ca de fiecare dată, numai zâmbete. Nu sunt sigură dacă noi le aducem lor bucurie, sau de fapt ei ne binedispun cu fericirea lor gratuită... Simt încă o dată cum vizita noastră la ei are valoare terapeutică pentru mine... Mă vindecă de problemele şi grijile acelea mărunte, îmi arată cât de puţin ne trebuie de fapt nouă, oamenilor, ca să fim fericiţi. Imaginaţi-vă 50-60 de oameni strânşi în aceeaşi încăpere timp de două ore care şi-au zâmbit tot timpul! Care s-au uitat tot timpul ochi în ochi! Care au interacţionat cu sufletul, pentru că mintea, gândirea raţională pur şi simplu nu îşi avea locul acolo! (Raţiunea noastră era prea încărcată de problemele şi necazurile zilnice, a lor se pierduse sau se sfâşiase undeva în trecutul lor...) La sfârşitul celor două ore a urcat dealul şi... Moş Crăciun! O clasă întreagă de copii, clasa a XII-a C împreună cu dirigintele lor, domnul profesor Adrian Manu! Au strâns bani şi le-au cumpărat prietenilor noştri dulciuri, iar costumul de Moş Crăciun îmbrăcat de una dintre fete, Alina Conda, ne-a luat pe toţi prin surprindere! Ei au sărit în sus de bucurie, ochii lor s-au aprins de uimire şi nu mai conteneau să exclame... Unii au îndrăznit chiar să ceară câte un pachet şi pentru prietenul rămas în cameră... Noi am rămas surprinşi de

bunătatea lor, de reacţiiile acestea pozitive, de atâta inocenţă şi copiii noştri chiar ne-au întrebat dacă şi cum de ei mai cred în Moş Crăciun...

Ei, ei, dragii mei, cine e cel care în ajun de sărbătoare poate spune că nu crede în Adevăratul Moş Crăciun?...

prof. Monica Zamfir

Testimoniale:

- Voluntariatul la spitalul din Ţuicani a fost o experienţă unică pentru mine.

M-a facut să-mi schimb cu totul părerile asupra tuturor. Chiar şi atunci când îi ajutam să decupeze, tremuram şi aveam foarte mari emoţii pentru că nu-mi venea să cred că pot exista atâţia oameni cu probleme atât de grave. Acasă am început să plâng, deoarece înainte eram nemulţumită pentru că nu am un telefon nou sau mai ştiu eu ce şi cand mă gândeam la cei de acolo care nu au o familie, pentru ei locul acela e "acasă" ... Sincer, nu aş mai vrea să repet această experienţă, e mult prea tulburătoare pentru mine.

(Beatrice Joiţa, clasa a IX-a E)

- A fost o experienţă impresionantă. Nu pot spune că nu am fost şocată, pentru

că imediat ce am ajuns, acesta a fost primul sentiment avut, dar, după puţin timp petrecut cu ei, mi-am dat seama că sunt nişte fiinţe care deţin în trupurile lor de oameni mari suflete de copii. De asemenea, m-a impresionat faptul că au fost sociabili, au vrut să înveţe lucruri noi alături de noi, că au participat la activitaţile practice cu zâmbetul pe buze dar şi că s-au bucurat enorm de darurile primite.

Această experienţăa a fost benefică pentru mine, pot spune, deoarece m-a făcut să apreciez mai mult viaţa pe care o trăiesc şi să îi multumesc lui Dumnezeu pentru ce am.

(Cocoş Adriana Elena , clasa a IX-a E)

- Încă din primele momente în care am ajuns la centru am fost întâmpinaţi de cei de

acolo. Sinceră să fiu, iniţial, imaginea de ansamblu îmi dăduse un fior, aveam uşoare emoţii dat fiind faptul că nu mai vizitasem un asemnea loc.

După ce am intrat în cabana unde urma să îi întâlnim pe toţi ceilalţi, am constatat cu uimire că cei de acolo sunt foarte comunicativi, ei fiind de asemena foarte bucuroşi că ne văd. Sinceră să fiu m-am distrat, fiindcă nu am considerat că ei au anumite probleme ce nu îi pot face să fie ca mine sau ca oricare alt om, i-am considerat persoane în toată firea, capabile să realizeze diferite lucruri, acele lucruri în cazul de faţă fiind decupatul formelor, coloratul lor dar şi comunicarea realizată cu noi, cei veniţi.

A fost o experienţă super, din punctul meu de vedere şi, deşi pentru majoritatea ar putea fi destul de emoţionantă vizitarea unui astfel de centru, mie chiar mi-a plăcut deoarece am realizat că unii oameni au probleme mult mai mari decât cele pe care le avem noi.

(Ana-Maria Hodineţ, clasa a IX-a E)